

Καὶ ὑπεχώρησε διὰ τῆς ὁδοῦ Κολθέρ.
— Τί διάβολο! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ἀπερχόμενος. Θὰ ἐδίδα καὶ τι ἂν ἐγνώριζα διατὶ ὁ ἀγνωστος αὐτὸς ἔρχεται ἀντικρὺ τοῦ μεγάρου τοῦ Λουβοῦ καὶ φεύγει ὅτε φθάνει ὁ κύριος Λουβοῦ. Θὰ ἐδίδα ἀκόμη περισσότερον ἐὰν ἔβλεπα τὸ πρόσωπόν του... Ὑπομονὴ ὅμως!... θὰ τὸν ἐπανεύρω. Χάριτι θεῖα γνωρίζω ποῦ διαμένει. Ἐν τούτοις ἔχω τὴν ἀπόδειξιν, ὅτι δὲν εἶνε κατὰσκοπος τοῦ Λουβοῦ, διότι ἄλλως δὲν θὰ ἐδραπέτευεν, ἅμα τῇ προσεγγίσει τοῦ κυρίου του.

Οὕτω καθησυχάσας ὡς πρὸς τὴν ἀσφάλειαν τῶν φίλων του ὁ Γεράρδος ἀνέβηκε πᾶν σχόλιον, μεταβάς ἀνεζήτησε τὸν ἵππον του εἰς τὸ πανδοχεῖον τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου καὶ ἐπέστρεψεν εἰς Βερσαλλίας ὁδοιπορῶν κατὰ τὴν χλιαρὰν καὶ ἀνέφελον νύκτα.

*Ἐπεστὶ συνέχεια.

Εἰς τὸ πρῶτον:

Η ΔΙΨΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Μυθολόγημα Εὐγενίου Μορέ.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ζ'

Ἡ νύξ εἶνε καλὴ σύμβουλος, λέγει ἡ παροιμία.

Ἀμα ἠγέρθη ὁ Μάξιμος τὴν ἐπομένην τῆς ἐσπέρας ἐκείνης, ἔβλεπεν ὑφ' ὧν νέαν ὄψιν τὰ συμβάντα τῆς ὁδοῦ Ζουφροῦ.

Οὐχὶ διότι ὁ ὕπνος τῷ διευκρίνησε τὰς σκέψεις, διότι δὲν ἐκοιμήθη καὶ, ἀλλ' ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ σκεφθῇ νὰ ἐξετάσῃ τὰ πράγματα καὶ ν' ἀποφέρῃ συμπεράσματα λογικά.

Ὁ στρατιώτης, ὁ λαμβάνων μέρος εἰς μάχην, παραστέκει μόνον εἰς ἀπομεινωμένα γεγονότα, τῶν ὁποίων δὲν ἐννοεῖ τὸν σκοπὸν.

Ὁ Μάξιμος εἶδεν ἐνεργούντα τέσσαρα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα πολὺ καλὰ ἐγνώριζεν, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς ἦτο ὑποκριτὴς εἰς τὸ δράμα τοῦτο, δὲν ἐδυνήθη σχεδὸν νὰ γνωρίσῃ τὰς πρὸς ἀλλήλους σχέσεις τῶν διαφόρων προσώπων. Ἦδη ἐξελθὼν τοῦ θορύβου ἤρχισε νὰ διακρίνῃ ευκρινέστερα, καὶ ψυχρῶς ἐξετάζων τὰ πράγματα ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ σκότους συμπεράσματα θετικώτερα.

Οὕτω λοιπὸν ἡ καλλονὴ τοῦ σκέτιν δὲν ἦτο, ὡς μέχρι τινὸς ὑπέθεσε, φίλη τοῦ Βορισώφ. Ἀπ' ἐναντίας μάλιστα ὑπεστήριξε τὸν Ροβέρτον δὲ Καρνοέλ.

Πράγματι δὲ τὸν ἐνίκησεν ἀποσπάσας αὐτῷ τὸν αἰχμάλωτόν του.

Ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου οὐδεμία ἀμφιβολία ἐπετρέπετο. Ὁ Ροβέρτος εἶχεν εἰσελθεῖ εἰς τὸ μέγαρον τῇ συνοδίᾳ ὑπ-

ρέτου τινος τοῦ Βορισώφ, ἐξῆλθε δὲ τῇ βοηθείᾳ τῆς κυρίας Σερζάν, ἐνῶ ὁ ἐπιφορτισμένος τὴν φύλαξιν τοῦ ὑπηρέτης ἐνέρεθη φυλακισμένος ὑπὸ τῆς ὥραίας μελαγχροίνης.

Ἐφυγαν εἴτα διὰ τοῦ κήπου, κατὰ τὸ σχέδιον τὸ ὁποῖον εἶχον ἴσως προδιαγράψει καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἐκτέλεσις ἐπέτυχε θαυμασία, ὥστε ἡ μελαγχροίνῃ τοῦ σκέτιν διηύθυνε τὴν πρὸς ἀπελευθέρωσιν τοῦ Ροβέρτου δὲ Καρνοέλ συνωμοσίαν.

Διὰ τινος ὅμως θαύματος κατώρθωσε ν' ἀπατήσῃ τὸν Βορισώφ καὶ νὰ τὸν πείσῃ νὰ φέρῃ τὸν αἰχμάλωτόν του εἰς τὸ μέγαρόν της ὅπου τῷ εἶχε στήσει ἀληθῆ παγίδα; Ὁ Μάξιμος οὐδὲν ἐγίνωσκεν, ἀλλὰ τὰ πράγματα ἐφαίνοντο πασιδῆλως.

Ἡ ἀπόπειρα ἀναβάσεως ὑπὸ τοῦ συνταγματάρχου καὶ ἡ ἐσπευσμένη φυγὴ τοῦ ἐδείκνυν ἀρκετὰ ὅτι ἡ κυρία Σερζάν τὸν ἐπερίπαιζεν.

Ἀλλ' ὁποῖα γυνὴ ἦτο λοιπὸν αὕτη ἡ κυρία Σερζάν ἡ ἐμφανιζομένη μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἐξαφνισθῇ πάλιν ἐντὸς μικροῦ, ἡ παγοδρομοῦσα εἰς τὸ σκέτιν ὡς τυχοδιώκτις, καὶ ἔχουσα θεωρεῖον ὡς ἀριστοκράτις εἰς τὸ μελόδραμα, ἡ γευματίζουσα μετὰ τῆς Βέρθας Βερριέ, καὶ διαθέτουσα ὁλόκληρον λόγον ὑπηρετῶν, ἡ συνοδευομένη ὑφ' ἐνὸς αὐτοακλουμένου Βογιάρου, καὶ μετὰ ἓνα μῆνα πάλιν ὑπὸ τινος Ρώσσου συνταγματάρχου ἐκ τῶν αὐθεντικωτέρων;

Εἰς ὅλας ταύτας τὰς ἐρωτήσεις, κάλλιον παντὸς ἄλλου ὁ Μάξιμος Δορζέρ ἐδύνατο ν' ἀπαντήσῃ.

Ἡ κυρία Σερζάν βεβαίως ἦτο φίλη τῶν συνωμοτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκλεψαν τὰ ἔγγραφα τοῦ Βορισώφ, φίλη στενὴ τῆς γυναικὸς μὲ τὸ κομμένο χερί, χάριν τῆς ὁποίας τόσον ἐπιδειξίως ἀνῆρπασεν ἀπὸ τὸν Μάξιμον τὸ βραχιόλιόν της.

Ἀλλ' ἂν ἡ κυρία Σερζάν ἦτο τοιαύτη τί ἔπρεπε νὰ σκεφθῇ κανεὶς περὶ τοῦ Ροβέρτου δὲ Καρνοέλ;

Ἡ γυνὴ ἡ ὁποία τὸν ἔσωσε, βεβαίως εἶχε συμφέρον πρὸς τοῦτο. Δὲν κοπιᾷ τις τόσῳ δι' ἓνα ἀδιάφορον.

Ὅθεν ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ ἦτο ἡ ἐραστὴς τῆς ἡ συνενοχὸς της. Τὸ λυπηρὸν τοῦτο συμπέρασμα ἐπεβάλλετο ἀφ' ἑαυτοῦ εἰς τὸν Μάξιμον.

Καὶ κατ' ἀμφοτέρας ταύτας τὰς περιστάσεις ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ ἠπάτησε τὴν ταλαίπωρον Ἀλίκην· ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ ἦτο ἀνάξιος τοῦ ἔρωτος τῆς λατρευτῆς κόρης, ἐπιμενούσης νὰ τὸν πιστεύῃ ἀθῶον.

Ὅχι μόνον ἠλευθερώθη ὑπὸ τῆς ἀχρείας ἐκείνης γυναικὸς ὁ Ροβέρτος, ἀλλ' ἔφυγε καὶ μαζὺ τῆς τὸν παρέσυρεν ἐκείνη, ἵνα τὸν κρύψῃ εἰς εὐχαριστότερον μέρος ἢ τὸ μέγαρον Βορισώφ.

Θὰ εἶχε βεβαίως πολλὰ οἰκήματα τὸ πλάσμα τοῦτο καὶ ὑπέθεται τις ὅτι δὲν ἤθελε τολμήσει νὰ πατήσῃ πλέον τὸν πόδα της εἰς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Ζουφροῦ.

— Ὡστε, ἐσκέπτετο ὁ Μάξιμος ἐνδύ-

μενος μετὰ σπουδῆς, ἐκείνοι ποῦ ἐκατηγόρησαν τὸν κύρ Ροβέρτον δὲν εἶχον ἀδίκον. Καλὰ ἔλεγεν ὁ θεὸς μου καὶ γὰρ ἐφέρθηκα ὅσῳ τὸν δὸν Κιχῶτον ποῦ ἤθελε νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς ληστὰς ἀπὸ τὸ κατέρχον.

Τὸ ν' ἀπατηθῇ ἡ ἐξαδέλφη μου ὑποφέρεται...

Ἦτο τρελὴ γι' αὐτὸν καὶ ὑποθέτω πῶς ἀκόμη εἶνε. Ἀλλὰ νὰ πιστεύσω ἐγὼ πῶς τὸν κατηγόρουν ἀδίκως, αὐτὸ εἶνε πάρα πολὺ... Καὶ ὅταν σκέπτομαι πῶς ἤρχισα μὲ τὰ δυνατὰ μου νὰ ἀποδείξω τὴν ἀθωότητά του.

Ἐν τούτοις δὲν ἐλησμόνησεν ὅτι μόνος αὐτὸς δὲν ἐπελάβετο τῆς ὑπερασπίσεως τοῦ γραμματέως τοῦ θεοῦ του.

Ἡ κόμησσα Γιάλτα ὑπεστήριζεν ἐνεργητικῶς ὅτι ὁ Ροβέρτος ἦτο θύμα σκληρὰς ἀδικίας.

Αὕτη ἔρριψε τὰς ἀμφιβολίας εἰς τὸ πνεῦμα τῆς δεσποινίδος Δορζέρ, ὅποτε πλέον ἡ ταλαίπωρος κόρη ἤρχισε νὰ πιστεύῃ ὅτι ὁ Ροβέρτος εἶχε κλέψει.

Αὕτη μετέδωκε ζήλον εἰς τὸν Μάξιμον καὶ τὸν παρέσυρεν εἰς ἀνόητον ἐπιχείρησιν, ἡ ὁποία τῷ διέταξε τὸ πᾶν νὰ κάμῃ διὰ νὰ ἐπανεύρῃ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ καὶ ἰσχυρίζετο ὅτι θὰ τὸν ἀποδείξῃ ἀθῶον ὡς περιστέρων.

Τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον ἐπεδείκνυν βεβαίως διὰ τὸν δυστυχῆ τοῦτον νέον, ἦτο βεβαίως ἄνευ συμφέροντος.

Προήρχετο βεβαίως ἐξ ἱποτισμοῦ καὶ ἐκ φυσικῆς προδιαθέσεως νὰ ὑποστηρίξῃ τοὺς ἀδυνάτους καὶ νὰ προστατεύῃ τοὺς καταθλιβομένους.

Ἦτο ζήτημα αἰσθήματος. Τὸ νυκτερινὸν ὅμως συμβᾶν τῆς ὁδοῦ Ζουφροῦ ἀπεδείκνυν ὅτι ἡ κυρία Γιάλτα κακῶς εἶχεν ἐκτιμήσει τὰ πρόσωπα.

Ὁ Μάξιμος παρεσκευάζετο νὰ τῇ διηγηθῇ τὴν θλιβεράν ταύτην ἱστορίαν, καὶ ἤλπιζεν ὅτι θὰ τὴν καταπείσῃ νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς ὑγειεστεράς ἰδέας.

Ἐπὸ θείᾳ δὲ νὰ τῇ καταγγεῖλῃ καὶ τὴν διαγωγὴν τοῦ καθηγητοῦ τῆς ξιφασκίας, ὁ ὁποῖος ἐγένετο σύμμαχος τῆς κυρίας Σερζάν.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς βεβαίως, ὁ ζῶν διὰ τῆς γενναιοδωρίας τῆς κυρίας Γιάλτας, θὰ ἐνῆργησεν ἐν ἀγνοίᾳ αὐτῆς.

Κατὰ τὴν τελευταίαν του πρὸς αὐτὴν συνέντευξιν ἡ κόμησσα ἐξηγήθη σαφῶς ὡς πρὸς τὰς ἰδέας της πρὸς τοὺς μηδενιστὰς.

— Δὲν εἶμαι ὑπήκοος Ρωσσίς, τῷ εἶπεν. Δὲν ἔχω λοιπὸν τίποτε νὰ μοιράσω μὲ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἂν εἶμαι μὲ τὸ μέρος τῶν προγεγραμμένων, δὲν εἶμαι βεβαίως καὶ μὲ τὸ μέρος τῶν δολοφόνων.

Δὲν ὑπῆρχε λοιπὸν κοινόν τι μεταξὺ τῆς κομῆσεως καὶ μιᾶς τυχοδιώκτιδος.

Δὲν ἦτο ὅμως ἀδύνατον καὶ εἰς ἐκ τῶν ὑπηρετῶν της νὰ ἐπρόδωκε τὴν κυρίαν του, πιθανὸν μάλιστα ἦτο, ἡ κόμησσα Γιάλτα νὰ περιεκυκλοῦτο ἐξ ἀνθρώπων ἀνηκόντων εἰς τὴν ἐταιρίαν αὐτὴν τὴν ὀρκισθεῖσαν τὴν γενικὴν καταστροφὴν.

Γνωστὸν ὅτι οἱ ἄθλιοι εἰσδύουν πανταχοῦ καὶ κατὰ προτίμησιν ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑποπτεύεται τις καθόλου.

Ἄν ὁ ὀπλοδιδάσκαλος Καρδίκης ἦτο ἐξ αὐτῶν καλῶς ἐξελέξατο τὴν θέσιν του. Τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Φρεϊδλανδ ἦτο ἄσυχον ὅπου οὐδεὶς ἤθελε σκεφθεῖ νὰ τὸν ζητήσῃ.

Ὁ Μάξιμος ἐσκέπτετο, ὅτι ἤρκει νὰ γνωστοποιήσῃ τὴν διαγωγὴν του εἰς τὴν κόμησσαν, διὰ νὰ τὸν ἐκδιώξῃ, καὶ ἐσπευδε νὰ περάνῃ τὴν κόμμωσίν του, διὰ νὰ καταστήσῃ γνωστὰς τὰς ἐνεργείας του εἰς τὴν κόμησσαν, ἡ ὁποία τῷ ἐπέβαλε τὴν δύσκολον ἐργασίαν νὰ σώσῃ τὸν κ. δὲ Καρνοέλ. Ἡ ἀναφορά του ἦτο ἐτοιμή. Ἐγίνωριζε τί νὰ τῇ εἴπῃ καὶ τί νὰ συμβουλεύσῃ. Τὰ συμβάντα τῆς νυκτὸς τῷ ἐφαίνοντο πολὺ σαφῆ καὶ δὲν ἦτο καθόλου δύσκολον νὰ τὰ ἐξηγήσῃ εἰς τὴν κυρίαν Γιάλτα.

Ἐν μόνον σημείον τῷ ἐφαίνετο σκοτεινόν. Δὲν ἐνόει πῶς αὐτὸς ὁ Καρδίκης, ὁ συνένοχος τῆς κυρίας Σερζάν, ἐδυνήθη νὰ συνδεθῇ πρὸς τὸν συνταγματάρχην, γνωστὸν ὑπάλληλον τῆς Ρωσικῆς ἀστυνομίας.

Οἱ μηδενισταὶ ὅμως διαπράττουσιν ἔτερα τολμηρότερα ἔργα, ἄλλως δὲ κατὰ βάθος ἦτο ἀδιάφορον εἰς τὸν Μάξιμον τὸ πῶς ὁ Καρδίκης κατάρθωσε νὰ πείσῃ τὸν Βορισῶφ νὰ συνδαιπνήσωσιν εἰς ἐστιατήριον τοῦ συρμοῦ.

Ἐσπευδε λοιπὸν ὁ Μάξιμος νὰ ἐνδυθῇ, διότι εἶχε τόσας ἐργασίας νὰ περατώσῃ, ὥστε ἐφοβεῖτο μήπως ἡ ἡμέρα δὲν ἐπαρκέσῃ.

Πρῶτον πάντων μίαν ἐπίσκεψιν εἰς τὴν κόμησσαν, καὶ εἶτα εἰς τὴν δεσποινίδα Δορζέρ.

Ἐπρεπε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Ἀλίην διὰ νὰ τὴν σταματήσῃ ἀπὸ τὴν κινδυνώδη ὁδόν, εἰς ἣν τὴν ἔρριψεν ἡ κόμησσα Γιάλτα, ὀρκισθεῖσα αὕτη περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ Ροβέρτου.

Ἐβιάζετο νὰ τῇ ἀποσπάσῃ τὴν τελευταίαν ταύτην πλάνην καὶ ὁ Μάξιμος ἐθεώρει, ὡς καθήκον του νὰ ἐπιφορτισθῇ τὴν θλιβεράν, ἀλλὰ σωτήριον ταύτην ἐπιχείρησιν. Ἄλλως δὲ ἤθελε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ταλαίπωρον ἐκεῖνον Βινιούρ, ὁ ὁποῖος ἀνησύχει βεβαίως διὰ τὴν μεταβολὴν τῶν τρόπων τῆς ἀρραβωνιστικῆς του.

Εἰς τοῦτον τοῦλάχιστον ὁ Μάξιμος ἔφερε καλὴν εἰδησιν καὶ ἠὲ χαριστεῖτο πολὺ ὅτι θὰ τῷ ἀνήγγελεν ὅτι ὁ ἀντίπαλός του Ροβέρτος δὲν ἦτο πλέον ἐπίφοβος.

Ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κ. Δορζέρ ἠτοιμάζετο νὰ περιβληθῇ τὸ ἐπανωφόριόν του καὶ νὰ θέσῃ τὸν πῖλόν του, ὅτε ὁ ὑπηρέτης του τῷ παρουσίασε τὸ ἐπισκεπτῆριον κυρίου τινός, ὁ ὁποῖος ἐπεθύμει νὰ τὸν ἴδῃ.

Ὁ Μάξιμος δὲν εἶχε καὶ πολλὴν ὄρεξιν νὰ δεχθῇ, ἦτο δ' ἐτοιμος ν' ἀποπέμψῃ τὸν πρῶτον τοῦτον ἐπισκεπτὴν, ὅτε πρὸς μεγάλην του ἐκπληξιν ἀνέγνωσεν ἐπὶ τοῦ ἐπισκεπτηρίου τὸ ὄνομα τοῦ ἱατροῦ Βιλλαγῶς.

Ὁ ἱατρός οὐδέποτε εἶχεν ἔλθει εἰς τὸν

οἶκον τοῦ Μαξίμου Δορζέρ. Συνητῶντο σχεδὸν καθ' ἐσπέραν εἰς τὴν λέσχην, πρὶν ἢ δοθῇ εἰς τὴν ἐπιχείρησιν ἐκείνην καὶ καθ' ἐκάστην σχεδὸν ἀπὸ δύο μηνῶν συνητῶντο εἰς τῆς κομῆσεως, ἀλλ' οὐδέποτε ὁ εἰς ἐπισκέφθη τὸν ἕτερον κατ' οἶκον.

Πράγματι δέ, μολονότι αἱ περιστάσεις δὲν ἔλειψαν, αἱ σχέσεις των δὲν ἦσαν καὶ πολὺ στεναί.

Ἀπ' ἐναντίας μάλιστα ἐφαίνοντο κάπως ψυχραμέναι. Ὁ ἱατρός ὁ ὁποῖος τοσαύτην ἔδειξεν ἄλλοτε σπουδὴν νὰ παρουσιάσῃ τὸν Μάξιμον εἰς τὴν εὐγενῆ πελάτιδά του, ἤδη ἔμενεν ἐπιφυλακτικὸς ἀφ' ὅσον ἡ κόμησσα εἶχεν ἀσθενήσει.

Ἐδέχετο μὲν εὐγενῶς τὸν ἀνεψιὸν τοῦ κυρίου Δορζέρ ἅμα ἤρχετο νὰ πληροφωρηθῇ περὶ τῆς υγείας τῆς ἀσθενοῦς, ἀλλ' ἐφαίνετο ἡκιστα διατεθειμένος νὰ τὸν ὀδηγήσῃ παρ' αὐτῇ. Καὶ ἡ κυρία Γιάλτα ἐγίνωσκε βεβαίως, ὅτι ὁ συνήθης ἱατρός τῆς δὲν ἐπεθύμει νὰ βλέπῃ αὕτη τὸν Μάξιμον, καὶ διὰ τοῦτο τὴν προτεταίαν τὸν προσεκάλεσε καθ' ἣν ὥραν ὁ ἱατρός ἔλειπεν.

Κάποτε ὅμως, ἐν τούτοις, ὁ ἱατρός δὲν ἀντέτεινεν εἰς τὸ νὰ τὴν ἴδῃ. Μετ' εὐχαριστήσεως μάλιστα ἔσπευσε νὰ τῷ ἀναγγεῖλῃ, ὅτι ἡ κόμησσα τὸν ἀνέμενεν, ἀλλ' ὁ Μάξιμος ἐνθυμεῖτο καλῶς τὰς συστάσεις, τὰς ὁποίας τῷ ἀπηύθυνεν.

Παρεκλήθη δὲ ν' ἀποφύγῃ πᾶν ἀντικείμενον συνδιαλέξεως διεγείρον τὰ νευρά τῆς ἀναρρωννυούσης, καθὼς καὶ νὰ μὴ ὁμιλήσῃ οὔτε περὶ τοῦ Γώγου, οὔτε περὶ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ, οὔτε περὶ τῆς δεσποινίδος Δορζέρ.

Ἀναπόφευκτον ἦτο ὅτι ὁ ἱατρός ἤθελεν εὐχαρίστως ἀντιταχθεῖ κατὰ τῆς συνεντεύξεως, ἂν ἡ κόμησσα δὲν ἐπέμενε τόσῳ πολὺ εἰς τοῦτο.

Ὁ Μάξιμος δὲν ἐλησμόνησεν ἐπίσης, ὅτι ἡ κυρία Γιάλτα τὸν παρεκάλεσε θερμῶς νὰ μὴ εἴπῃ τι εἰς τὸν κύριον Βιλλαγῶς.

Ἦθελε ν' ἀγνοῇ τὰ σχέδιά της καὶ ἐπεθύμει πολὺ νὰ εἶνε ἔξω τῶν ἐπιχειρήσεών της.

Καὶ ὅμως ὁ κύριος Βιλλαγῶς ἦτο ὁ σύμβουλός της καὶ ὁ ἱατρός της, βέβαια δὲν τὰ εἶχαν καλὰ.

Τὶ ἤρχετο λοιπὸν νὰ κάμῃ αὐτὸς ὁ Οὐγγρος εἰς τὸ μικρὸν τοῦτο οἶκημα τῆς ὁδοῦ Σατεδῶν, ὅπου δὲν εἶχε πατήσῃ τὸν πόδα του ποτέ;

Ὁ Μάξιμος ἐσκέφθη ὅτι εἶχε σταλεῖ παρὰ τῆς κομῆσεως καὶ ἠναγκασθῇ νὰ τὸν δεχθῇ.

Ἐσκέφθη μόνον ὅτι ἔπρεπε νὰ ἦνε προσεκτικὸς εἰς τὴν ὁμιλίαν του. Ὁ ἱατρός εἰσῆλθε μειδιῶν καὶ τῷ ἔθλιψε τὴν χεῖρα μετὰ πλείονος φιλικῆς ἐνδείξεως ἢ συνήθως.

— Φίλτατε κύριε, θὰ ἐκπλήττεσθε, διότι μὲ βλέπετε τόσῳ πρωί.

— Καὶ ἐκπλήττομαι, ἀλλὰ καὶ εὐχαριστοῦμαι, ἀπεκρίθη εὐγενῶς ὁ Δορζέρ.

— Δὲν ἤθελα σὰς ταράξῃ τὴν ἡσυχίαν εἰς τοιαύτην ὥραν, ἂν δὲν σὰς ἔφερα νέα

περὶ προσώπου διὰ τὸ ὅποιον ἐνδιαφέρεσθε, εἶμαι βέβαιος.

— Περὶ τῆς κομῆσεως Γιάλτα; Πῶς εἶνε;

— Καλὰ, ὑποθέτω. Δὲν τὴν εἶδα ἀκόμη σήμερον.

— Χθὲς ἀκόμη, ἦτο κλινήρης. μοῦ ἐφάνη πολὺ παρηλλαγμένη.

— Σὰς ἐδέχθη λοιπὸν;

Ὁ Μάξιμος ἔδωκε τὰ χεῖλη. Ἀργὰ ἐνόησεν ὅτι εἰς πείσμα τῶν σοφῶν ἀποφάσεών του, ἐγένετο ὁ αἴτιος ἀδικρισίας.

Καὶ βέβαια ὁ Βιλλαγῶς ἠγνόει ὅτι ὁ Μάξιμος εἶχεν ἰδεῖ τὴν κόμησσαν.

— Ναί, εἶπε τεθορυβημένος, εἶχε τὴν καλὸσύνην νὰ μὲ δεχθῇ.

Ἐνθυμήθη ὅμως τὴν διαταγὴν σας καὶ δὲν ἔμεινα πολὺ.

— ὦ! εἶπε γελῶν ὁ ἱατρός, δὲν θὰ τὴν ἐπιπλήξω. Αὐτὸ εἶνε ἀνωφελές. Δὲν θὰ μὲ ἀκούσῃ διόλου. Τῆς ἀρέσετε πολὺ καὶ ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ διασκέδασις θὰ τὴν ἰατρεύσῃ ταχύτερα ἀπὸ τὰς συνταγὰς μου.

Ἄλλως τε ἔχω ἐμπιστοσύνην εἰς σὰς καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ ταράξετε τὴν ἡσυχίαν της διὰ συνδιαλέξεων πολὺ ζωηρῶν.

Δὲν ἤλθα ὅμως νὰ σὰς κάμω λόγον περὶ τῆς πελάτιδός μου.

— Περὶ τίνος λοιπὸν; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ Μάξιμος, τοῦ ὁποίου ἡ περιέργεια ἐξηγείρετο.

— Περὶ γυναικός, ἡ ὁποία πολὺ σὰς ἀπησχόλησε πρὸ ἑξ ἑβδομάδων καὶ δύο μηνῶν. Ἐνθυμεῖσθε ἐκείνην τὴν μελαγχροῖνῃν, τὴν ὁποίαν σὰς ἔδειξα ἕνα βράδυ εἰς τὸ σκέτιν;

— Ναί, βέβαια, εἶπεν ὁ Μάξιμος μετὰ συγκινήσεως.

— Καὶ ἐνθυμεῖσθε ὅτι τὴν ἐπαύριον τῆς συναντήσεως αὐτῆς ἐφάγαμε μαζὺ εἰς τοῦ Τορτόνι, ὅπου μοῦ διηγήθητε πῶς σὰς ἐπερίπαιζε καὶ ὅτι ἠθέλατε νὰ μάθετε ὁποίας τάξεως γυνὴ εἶνε.

— Ἀκριβῶς. Ἀλλὰ, ἱατρέ... τί θέλετε νὰ συμπεράνετε;

— Περιμένετε λοιπὸν. Δὲν τὴν ἐπανίδετε ἀπὸ τὸ βράδυ τοῦ σκέτιν;

Ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη ἐρώτησις ἐθορύβησεν τὸν Μάξιμον, μὴ θέλοντα νὰ γνωστοποιήσῃ εἰς τὸν ἱατρὸν τὰ μετὰ τῆς κυρίας Σερζάν συμβάντα του.

Ἐπρεπε ν' ἀποκριθῇ ἀμέσως.

— Τὴν εἶδα κάποτε εἰς τὸ θέατρον.

— Καὶ τῆς ὠμιλήσατε;

— Ὁχι, ἦτο εἰς ἕνα θεωρεῖον μὲ κάποιον κύριον.

— Ἐένον, δὲν εἶν' ἀλήθεια;

— Τοῦλάχιστον ἐφαίνετο.

— Αὐτὸ εἶνε, εἶπεν ὁ ἱατρός ὁμιλῶν καθ' ἐαυτόν.

Καὶ ἤρχισε νὰ σκέπτηται.

Ὁ Μάξιμος ἐπὶ πλέον θορυβηθεὶς ἐκ τῆς ἀνακρίσεως ταύτης, δὲν ἐδυνήθη νὰ σιωπήσῃ περιπλέον.

— Τὴν γνωρίζετε λοιπὸν; ἠρώτησεν ἀτενίζων τὸν κύριον Βιλλαγῶς μετὰ τινος ἀνησυχίας.

— Ἐνας φίλος μου τὴν γνωρίζει. Καὶ

ἦτο μαζύ μου, ὅτε προχθές ἐπέρασα δίπλα της εἰς τὸν δρόμον.

— Καὶ σὰς εἶπε ποῖα εἶνε;

— Ναί, εἶνε ὁλόκληρος ἱστορία, καὶ τόσῳ παράξενος, ποῦ ἦλθα ἐξεπίτηδες νὰ σὰς τὴν διηγηθῶ.

— Λέγετε, ἰατρέ, δὲν ἤξεύρετε πόσον ἐνδιαφέρουμαι.

— Καλὰ λοιπόν, αὐτὴ ἡ κυρία, ἡ ὁποία παγοδρομεῖ, ὡς ἀπλὴ κυκότα, καὶ φαίνεται ὡς Ἀνδaluσία, ἡ κυρία αὐτὴ ποῦ ἔχει μάτις ὅσων φωτιά, σὰς ἀφίνω νὰ σκεφθῇτε ὅσῳ θέλετε γιὰ νὰ τὸ βρῇτε... εἶνε Ρωσσίς, Ρωσσίς μηδενίστρια... ἀπὸ κείναις ποῦ ὀνειρεύονται τὴν γενικὴν καταστροφὴν.

— Τεράστιον! ἀνέκραξεν ὁ Μάξιμος ὡσεὶ ἐκπληκτος, ἂν καὶ δὲν ἐμάνθανε νέον τι. Καὶ ὁ φίλος ποῦ σὰς ἔδωκε τὰς πληροφορίες αὐτὰς εἶνε βέβαιος περὶ τούτου;

— Βεβαίωτατος. Θὰ δῆτε ἁμέσως, ὅτι εἶνε πολὺ καλὰ πληροφορημένος περὶ αὐτῆς. Τὸ βράδυ ποῦ τὴν ὠδηγήσατε δὲν σὰς ἐπῆγε εἰς ἓνα νέο σπίτι, εἰς τὴν ὁδὸν Ζουφροᾶ;

— Ναί.

— Καὶ ἔπειτα δὲν ἐμβῆκε εἰς ἓνα μικρὸν μέγαρον ποῦ εὐρίσκεται ἀριστερά;

— Ναί, ἀπεκρίθη ἄνευ δισταγμοῦ ὁ Μάξιμος, μὴ βλέπων πὸν λόγον νὰ ψευσθῇ.

Κατὰ τὸ γεῦμά των εἰς τοῦ Τορτόνι εἶχε διηγηθεὶ κεφαλαιώδη τινα περὶ τοῦ συμβάντος τούτου εἰς τὸν ἰατρόν, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ τῷ φανερώσῃ τὴν ὁδὸν καὶ τὸ μικρὸν μέγαρον.

— Καί, ἐπανελάθεν ὁ Βιλλαγῶς, ἐπῆγατε τὴν ἄλλην ἡμέραν νὰ λάβετε εἰδήσεις; σὰς εἶπαν λοιπόν ὅτι δὲν τὴν ἐγνώριζαν;

— Τὸ ἔξεύρετε;

— Ὁχι, ἀλλὰ τὸ μαντεύω. Σὰς εἶχε τόσον ἐξεγείρει ἡ καλλονὴ αὐτῆ τοῦ σκέτιν, ὥστε δὲν ἐμπορούσατε νὰ ἀρκεσθῆτε εἰς τὴν πρώτην σας συνάντησιν. Μοῦ εἶπε δὲ ὁ φίλος μου ὅτι ἐκεῖνο τὸ μέγαρον τὸ εἶχεν ἡ κυρία αὕτη ὡς ἀναπαυτήριον καὶ ποτὲ δὲν ἐκοιμάτο δύο νύκτας συνεχεῖς.

— Ἐμαθεν ὁ φίλος σας πῶς ἐπέστρεψεν;

— Βέβαια καὶ γι' αὐτὸ ἦλθα καὶ γώ. Ἦλθε χθές καὶ θὰ εἶνε ἐκεῖ ἀκόμη.

— Ὁ φίλος σας ἀπατάται. Δὲν εἶνε πλέον ἐκεῖ, εἶπεν ἀσκέπτως ὁ Μάξιμος.

— Χθὲς τὸ βράδυ ἦτο, καὶ ἐκτὸς ἂν δὲν ἔφυγε πάλι... ἀλλὰ θέλετε νὰ μάθετε καὶ διακτὶ ἦλθε πρὸς στιγμὴν εἰς τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο μέγαρον; Διὰ νὰ देखθῇ ἓνα συνένοχόν της, τὸν ὁποῖον γνωρίζετε καλλίτερον... τὸν πρῶτον γραμματέα τοῦ θείου σας.

— Τὸν Ροβέρτον δὲ Καρνοέλ! ἀνέκραξεν ὁ Μάξιμος.

— Αὐτὸν τὸν ἴδιον, εἶπεν ἡσύχως ὁ Βιλλαγῶς. Βλέπετε ὅτι ἡ φιλτάτη μας κόμησσα, εἶχεν ἄδικον νὰ τὸν ὑπερασπίζεται τόσῳ πολὺ.

— Δὲν ἤξευρα ὅτι ἀσχολεῖται περὶ αὐτοῦ.

— Καλὰ, καλὰ! εἶπε γελῶν ὁ ἰατρός, γνωρίζω ὅτι σὰς ἐσύστησε σιωπὴν. Ἐμεῖς δὲν μ' ἐμπιστεύεται, διότι δὲν ἐπιδοκιμάζω τὰς ρωμαντικὰς φαντασίας της, καὶ ἤθελε νὰ μοῦ κρύψῃ ὅτι εἴσθε ἐπιφορτισμένος νὰ ἐπανεύρετε τὸν Καρνοέλ, ἀλλ' ἐπὶ τέλους μοῦ ὡμολόγησε τὴν ἀλήθειαν.

— Δὲν ἐννοῶ τίποτε, ἐπιθύρουν ὁ Μάξιμος.

— Βλέπω ὅτι εἴσθε ἐχέμυθος καὶ δὲν σὰς κατηγορῶ. Μοῦ τὰ εἶπεν ὅμως ὅλα ἡ κυρία Γιάλτα. Τρέχετε κατὰ διαταγὴν της κατόπιν φυγάδος, ὁ ὁποῖος δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ σωθῇ. Δὲν θέλω νὰ μὲ διηγηθῇτε τί ἐπράξατε, ἀλλ' ἔρχομαι νὰ σὰς βοηθήσω διὰ τινος πληροφορίας σημαντικῆς.

— Περὶ τίνος;

— Περὶ τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ζητεῖτε. Ἄν δὲν εἶνε εἰς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Ζουφροᾶ, ἔξεύρω ποῦ εἶνε. Ἡ συνένοχος του ἔχει καὶ ἄλλο οἶκημα, τὸ ὁποῖον ὁ φίλος μου, ποῦ εἶνε τόσῳ καλὰ πληροφορημένος, τὸ γνωρίζει. Θὰ τὸν ὠδηγήσεν ἐκεῖ.

— Καὶ ποῦ εἶνε αὐτὸ τὸ οἶκημα; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ Μάξιμος.

— Ἄ! τὴν ἰσχυρίζεσθε, πῶς δὲν ἐνασχολεῖσθε περὶ τοῦ Ροβέρτου δὲ Καρνοέλ, ἀνέκραξεν ὁ κύριος Βιλλαγῶς. Ἄν σὰς ἦτο ἀδιάφορος, δὲν θὰ σὰς ἔμελλε καὶ πολὺ πολὺ νὰ μάθετε τί ἀπέγινεν.

Ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κυρίου Δορζέρ ἔκυψε τὴν κεφαλὴν. Ἠσθάνετο νῦν ὅτι ἡ σπουδὴ του ἐπρόδωκε μέρος τοῦ μυστικοῦ καὶ ἐσκέπτετο, ἂν δὲν θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ ἐκμυστηρευθῇ καὶ τὰ λοιπὰ.

Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὑποπτευθῇ τις τοὺς σκοποὺς τοῦ κυρίου Βιλλαγῶς. Ἦτο ὁ ἰατρός τῆς κομητείας, κατεῖχε πᾶσαν τὴν ἐμπιστοσύνην της καὶ ἂν ἡ κόμησσα ἔκρινε καλὸν κατ' ἀρχὰς νὰ τῷ κρύψῃ τὰ σχέδιά της, ὡς πρὸς τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ, ἐφαίνετο νῦν ὅτι μετενόησεν, ἀφοῦ ὁ ἰατρός τὰ ἐγνώριζεν ὅλα.

Ὁ Μάξιμος ἔλεγεν ὅτι ἦτο ἴσως ἀνωφελὲς νὰ προσποιῇται ἐπὶ μακρότερον καὶ ὅτι καλλίον ἦτο νὰ συνεννοηθῇ μετ' αὐτοῦ.

— Μὴ φοβῆσθε τίποτε, ἐπανελάθεν ὁ ἰατρός, δὲν ἔχω καμμίαν ἀνάγκην νὰ ταράζω τὰς ἐρεῦνας σας.

Σκέπτομαι μόνον, ὅτι ἡ κυρία Γιάλτα εἶχεν ἄδικον νὰ σὰς ἐπιφορτίσῃ μετ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Τὸ κακὸν ὅμως ἐγένετο καὶ τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμῶ εἶνε νὰ σὰς ὑπηρετήσω.

Ἡ κόμησσα θέλει καὶ καλὰ νὰ ἐπανεύρῃ τὸν νέον αὐτόν. Λοιπὸν ἄς τὸν ἐπανεύρωμεν μαζύ.

Δὲν θὰ δυσχερεστηθῶ πολὺ ἂν τὸν ἀποσπάσω ἀπὸ τὰς πνευματικῆς αὐτῆς τῆς γυναικός.

Θὰ ὑπάγωμεν μετ' αὐτὸν τὸν φίλον μου αὐτὸν νὰ τὴν εὐρωμεν καὶ ἐκεῖνος θὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ μᾶς ἀποδώσῃ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ. Τότε δὲ θὰ τοῦ διευκολύνωμεν τὰ μέσα νὰ ἀναχωρήσῃ εἰς τὴν Ἀμερικὴν.

Ὑποθέτω ὅτι δὲν σκέπτεσθε ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ νυμφευθῇ τὴν ἐξαδέλφην σας.

— Ὁχι, εἶπεν ὁ Μάξιμος. Τώρα πλέον ἔχω λάβει τὰ μέτρα μου.

— Καλὰ, ἡμεῖθα λοιπὸν σύμφωνοι ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου καὶ πιστεύω καὶ εἰς τὰ λοιπὰ νὰ συμφωνήσωμεν ἐπίσης.

Πρόκειται τώρα περὶ τοῦ διαβήματός μας τῶν τριῶν ὡς πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτὴν, πρέπει ὅμως νὰ ἤξεύρωμεν καὶ ποῖαν θύραν θὰ κτυπήσωμεν.

Οἱ θηλυκοὶ πρὸ πάντων μηδενίσται εἶνε ἱκανώτατοι νὰ ἀποφύγωσι τὰς ἀναζητήσεις καὶ μάλιστα αὐτὴ ποῦ ἔχει καὶ τὰ μέσα καὶ πολλὰ χρήματα.

Πρέπει νὰ τὴν ζητήσωμεν λοιπόν ἢ εἰς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Ζουφροᾶ ἢ...

— Σὰς βεβαιῶ πῶς ἔφυγε ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ζουφροᾶ.

— Πολὺ καλὰ. Ἐφυγε, λέγετε, καὶ σὰς πιστεύω, ὡς ἂν παρευρέθητε κατὰ τὴν ἀναχώρησίν της. Θὰ παρουσιασθῶμεν λοιπὸν εἰς ἓνα ἄλλο σπίτι ὅπου ἡ κυρία μετ' αὐτὴν τὸν φίλον της ἐκτίσαν τὴν φωλεάν των.

— Πότε;

— Ἀπόψε ἂν θέλετε... αὐτὴν τὴν νύκτα, διότι δὲν ἀξίζει νὰ μᾶς δοῦν νὰ ἐμβαινόμεν εἰς σπίτι ὅπου κατοικεῖ γυνὴ μυστηριώδης, ἡ ὁποία ἐξήγειρε τὴν γενικὴν περιέργειαν τῶν γειτόνων.

— Μήπως καὶ ἡ ἄλλη της κατοικίᾳ, εἶνε καὶ ἐκεῖνη μέγαρον;

— Ὁχι. Κατοικεῖ εἰς μίαν συνοικίαν ὅπου μένουν πρὸ πάντων ἐργάται, εἰς τὸ προάστειον τοῦ Ἀγίου Ὀνωρίου.

— Αὕτη! τόσῳ πολυτελὲς γυνή.

— Εἶνε πολυτελὲς ὅταν πρέπει διὰ νὰ στήσῃ τὰ δίκτυά της, ἀλλ' ὅταν ἡ περιστάσις τὸ ἀπαιτεῖ δὲν διστάζει νὰ ἐνδυθῇ ὡς πτωχὴ καὶ νὰ ἐπιβῇ εἰς τοὺς δρόμους.

— Ἀριστοῦργημα, καὶ θαυμάζω πῶς εἴσθε τόσον καλὰ πληροφορημένος, ἐπιθύρουν ὁ Μάξιμος, τοῦ ὁποῖου κατὰ στιγμὰς ἠγείρετο ἔτι ἢ πρὸς τὸν Βιλλαγῶς δυσπιστία.

— Οὐδὲν ἀπλούστερον, εἶπεν ὁ ἰατρός. Ὁ φίλος μου συνεδέθη στενωπὸς πρὸς αὐτὴν, καὶ εἶχε καταντήσῃ τρελός, ἀλλὰ δικαίως, διότι εἶνε θελκτικωτάτη. Εἶχεν ὅμως τὸ θάρρος νὰ χωρισθῇ ἀπ' αὐτῆς, ὅταν ἔμαθε πῶς ἦτον μηδενίστρια. Καὶ ἐκεῖνη δὲ δὲν τὸ ἀπέκρυπτε διόλου. Εἰς τὴν Γαλλίαν δὲν κινδυνεύει τίποτε καὶ νῦν χαριστεῖτο νὰ τοῦ ἐκθέτῃ τὰ ἐπαναστατικὰ σχέδια τῶν φίλων της.

— Μήπως τοῦ εἶχεν εἰπεῖ τίποτε περὶ κάποιας κλοπῆς, ἡ ὁποία ἐγένετο ἐσχάτως;

— Εἰς τοῦ κυρίου Δορζέρ, τοῦ θείου σας. Ἡ κλοπὴ, διὰ τὴν ὁποίαν κατηγόρουν τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ καὶ ὅχι βέβαια ἀδίκως. Ὁχι, ἡ μελαγχροινὴ δὲν εἶπε τίποτε περὶ αὐτοῦ εἰς τὸν φίλον μου, ἀφοῦ τὴν ἐγκατέλειψε πέρυσιν τὸ καλοκαίρι, καὶ ἡ κλοπὴ ἐγένετο νομίζω ἐσχάτως.

Ἐκπλήττεσθε, διότι γνωρίζω καὶ τοῦτο. Ἡ κόμησσα μοῦ διηγήθη τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν, τὴν ὁποίαν ἴσως ἔμαθεν ἀπὸ σὰς,

ἀλλ' ἡ ὁποία δὲν μ' ἐνδιέφερε τότε τόσο πολύ.

Ἐπανερχομαι ὁμως εἰς τὸν φίλον μου. Ἄν καὶ οὐδὲν κοινὸν ὑπάρχει πλέον μεταξύ των, ἐν τούτοις διατηρεῖ πάντοτε ἐπ' αὐτῆς ἐξουσίαν τινα, πρῶτον, διότι γνωρίζει τὸ μυστικὸν της, καὶ δεύτερον, διότι πρὸς τὸ τέλος τῶν σχέσεών των τὴν ἔσωσεν ἀπὸ δυσκόλου τινος θέσεως.

Εἴμεθα λοιπὸν βέβαιοι σχεδόν, ὅτι θὰ τύχωμεν παρ' αὐτῆς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐέλομεν.

Τώρα θὰ σᾶς ἐξηγήσω πῶς θὰ ἐνεργήσωμεν, ἂν θέλετε νὰ μᾶς ἀκολουθήσετε.

— Εὐχαρίστως. Ποῦ θὰ συνευρεθῶμεν.

— Μήπως σᾶς εἶνε δύσκολον νὰ μᾶς συναντήσετε τὸ μεσονύκτιον εἰς τὰ Ἡλύσια Πεδία;

— Διόλου.

— Καλὰ, ἀπ' ἐκεῖ θὰ πᾶμε καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὴν στοὰν Σωθέ, εἰς τὴν συνοικίαν ὅπου σᾶς εἶπα. Ὁ φίλος μας γνωρίζει τὸ σπίτι ὅπου κρύπτεται αὐτή. Θὰ μᾶς ὁδηγήσῃ καὶ θὰ τὰ καταφέρῃ νὰ μᾶς ἀνοίξουν.

— Θὰ πᾶμε ὠπλισμένοι, δὲν εἰν' ἔτσι; Αὐτὸ εἶνε φρονιμότερον. Δὲν ζεῦρε κανεὶς τί συμβαίνει.

— Ὁπλισμένοι! Διατί; Νομίζετε ὅτι ἡ κυρία θὰ μᾶς ὑποδεχθῇ μὲ πιστολι-σμούς; Βεβαιωθῆτε ὅτι θ' ἀπαλλαγῇ ὁλως διόλου τοῦ θορύβου, καθὼς καὶ ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ.

Ἐγὼ οὔτε τὴν ράβδον μου θὰ πάρω καὶ σᾶς συμβουλεύω νὰ μὲ μιμηθῆτε.

— Ἐν τούτοις, εἶπεν ὁ Μάξιμος, ἀφοῦ ἐπὶ μικρὸν ἐσκέφθῃ μὴ συμφωνῶν πρὸς τὴν γνώμην τοῦ ἱατροῦ, αὕτη ἡ γυναῖκα εἶνε ἴσως περικυκλωμένη ἀπὸ ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι εἶνε ἱκανοὶ νὰ μᾶς κακοποιήσουν, ὅταν ἐμβοῦμεν εἰς τὸ σπίτι της.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Βιλλαγῶς ἐκρηγνύμενος εἰς γέλωτα, νομίζετε ὅτι ἔχει ὑπηρετάς εἰς ἐκεῖνο τὸ μικρὸ σπιτάκι της;

— Δὲν εἰξεύρω τίποτε, ἀλλὰ εἰς τὴν ὁδὸν Ζουφροᾶ εἶχε τρεῖς ἢ τέσσαρας εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της.

— Ὅλον αὐτὸ τὸ προσωπικὸν θὰ διεσκορπίσθῃ ἅμα ἔφυγεν ἀπὸ τὸ μέγαρον της... διότι ἔφυγε καθὼς εἶπατε, εἰσθε βέβαιοι; ἠρώτησεν ὁ Βιλλαγῶς ἐπανερχόμενος εὐχαρίστως εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς συνδιαλέξεως.

— Ναί, εἶπε ρετ' ἀμνηχανίας ὁ Μάξιμος.

Μετανοεῖ ἤδη, διότι ἐφάνη τόσο ἐπιβεβαιωτικός, διότι σχεδὸν ὡμολόγησεν, ὅτι εἶχεν ἰδεῖ τὴν κυρίαν Σερζάν καὶ τὸν Ροβέρτον δὲ Καρνοέλ, ἐνῷ ἡ κόμησσα τὸν εἶχε διατάξει οὐδὲν νὰ εἴπῃ ἀναφορικῶς πρὸς τὸν αἰχμαλώτον τοῦ Βορισῶφ.

Διὰ νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ σφάλμα του, προσέτρεξεν εἰς ψεύδος λίαν ἀθῶον ἄλλως.

— Ἐπῆγα χθὲς τὸ πρῶτ' κατὰ τὴν ὁδὸν Ζουφροᾶ καὶ ἐπληροφορήθην. Τὸ μέγαρον εἶνε ἀκατοίκητον πρὸ τινος χρόνου.

Μὲ εἶπαν ὁμως, ὅτι ἅμα ἐκάθητο μέσα ἡ γυναῖκα αὕτη δὲν ἦτο ποτὲ μόνη.

Οἱ ὑπηρεταὶ της ἐφόρουν στολὴν καὶ ἐφαίνοντο ὅσ' ἔνοι, καθ' ἃ λέγουσιν οἱ γείτονες.

— Μηδενισταὶ Ρῶσοι, διάβολε! Ἐπέστρεψαν φαίνεται ἐκεῖ ἔως ὅτου τοὺς καλέσουν ἂν ἔχουν ἀνάγκην ἐδῶ. Αὐτοὶ ταξειδεύουν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

— Ἀφοῦ ἦλθεν ὁ λόγος περὶ ὑπηρετῶν, ἡ κυρία Γιάλτα εἶνε πεπεισμένη περὶ τῶν ἰδικῶν της;

— Πάρα πολύ. Ὅλοι μένουσιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της πρὸ πολλοῦ λατρεῦσιν τὴν κόμησσαν καὶ τῆς εἶνε ὅλοι ἀφοσιωμένοι.

— Καὶ ὅσοι δὲν εἶνε ἀκόμη ὑπηρεταί; Οἱ καθηγηταί, παραδείγματος χάριν, οἱ ὅποιοι τὴν συνοδεύουν;

— Ἀ! ναί, ὁ διδάσκαλος τῆς ἱππασίας, τῆς γυμναστικῆς καὶ τῆς ὀπασίας, καθὼς καὶ ἕνας συμπατριώτης μου ὁ ὁποῖος τὴν διδάσκει τὸ ζατρίκιον. Μὰ δὲν ὑπάρχει καμμία αἰτία κατ' αὐτοῦ.

— Δὲν γνωρίζω παρὰ μόνον τὸν διδάσκαλον τῆς ὀπασίας καὶ πάλιν μόνον ἅπαξ τὸν εἶδα.

— Τὴν ἡμέραν ποῦ σᾶς παρουσίασα, ἐνθυμοῦμαι.

Ἐγυμνάζετο μὲ τὴν κόμησσαν. Εἶνε ἄξιος καὶ ἀνδρεῖος καὶ σᾶς ἐγγυῶμαι δι' αὐτόν.

— Εἶνε Πολωνός, νομίζω.

— Ἀληθὲς Πολωνός καὶ πολιτικὸς ἐξόριστος. Ἡ Πολωνία ὁμως δὲν τρομάζει μὲ τὸν μηδενισμόν.

— Ὡστε δὲν παρδέχεσθε πῶς γνωρίζει τὴν μελαγχροινὴν τοῦ σκέτιν.

— Ποῦ τὴν ἐγνώρισε; Ἀφ' ὅτου εἶνε εἰς τῆς κομῆσσης δὲν ἐξέρχεται ποτέ.

— Καὶ οὔτε τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ γνωρίζει;

— Αὐτόν ὀλιγότερον. Μπορῶ νὰ μάθω, φίλτατέ μου, τί σημαίνουν αἱ ἐρωτήσεις σας;

— Ὡ! τίποτε; ἐνόμισα πῶς κάπου τὸν συνήντησα... πρὸ καιροῦ ἐνδυμένον καθὼς πρέπει καὶ συνοδεύοντα τὴν κυρίαν Σερζάν. Φαίνεται ἡπατήθην.

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ Βιλλαγῶς ἀκροῦμενος μετὰ πολλῆς προσοχῆς ἂν καὶ ἐφαίνετο ὅλως ἀδιάφορος. Ὁ Καρδίκης μὲ στολὴν τοῦ συρμοῦ, ἀδύνατον... Ἀκόμη καὶ ὡς πρίγκηψ ἂν ἦτο ἐνδυμένος πάλιν ἡ κυρία Σερζάν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἶνε μαζὺ του.

Στοιχηματίζω ὅτι αὐτόν ἐσκέπτεσθε ὅτε πρὸ ὀλίγου μοῦ ἐλέγατε πῶς εἶνε πιθανὸν νὰ συμβῇ καμμία ταραχὴ εἰς τὸ σπίτι αὐτῆς τῆς κυρίας. Ὑπεθέταμε ὅτι τὴν ἔχει ἀκολουθήσει καὶ εἰς τὸ νέον σπίτι της τῆς στοᾶς Σωθέ.

— Ὁμολογῶ ὅτι τοῦ ἐπέρασεν αὕτη ἡ ἰδέα, ἀλλὰ τώρα πειθ' τὴν ἀπέβαλεν.

Ἀστραπὴ διήλθε τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἱατροῦ καὶ ἐκ τῆς φυσιογνωμίας τοῦ προσώπου του ἐφαίνετο ὅτι ἔτυχε τῆς ἀποδείξεως, τὴν ὁποίαν πρὸ πολλοῦ ἐζήτηι καὶ ἡ ὁποία διὰ αὐτόν εἶχε μέγα ἐνδιαφέρον.

— Ὡστε, ἐπανελάθεν εὐθύμως ὁ Βι-

λαγῶς, δὲν θὰ ὀπλισθῆτε λοιπὸν διὰ νὰ ἔλθετε ἀπόψε ἐκεῖ.

— Ὡ, δὲν ἔχω φόβον, εἶπεν ὁ Μάξιμος ἐννοήσας τὸν εἰρωνικὸν σκοπὸν τοῦ ἱατροῦ, Ἀκόμη καὶ ἂν ὁ Καρδίκης ἔλθῃ ὡς σωματοφύλαξ τῆς κυρίας Σερζάν πάλιν θὰ ἔλθῃ ἄοπλος.

— Δὲν ἀμφιβάλλω περὶ τῆς γενναιότητός σας. Ἀλλ' ὅταν πρόκειται περὶ τοιούτων ἐκδρομῶν ἔχω ὡς ἀρχὴν νὰ μὴ εἶμαι ποτὲ ὀπλισμένος.

Τὸ σπουδαῖον εἶνε νὰ ἐνεργήσῃ κανεὶς ἄνευ θορύβου καὶ ὅταν ἔχῃς μαζὺ σου ἕνα περιστροφὸν ὁ πειρασμός σε παραινεῖ νὰ τὸ μεταχειρισθῇς.

Σύμφωνοι λοιπὸν. Θὰ σᾶς περιμένω ἀπόψε τὰ μεσάνυκτα εἰς τὰ Ἡλύσια Πεδία.

— Θὰ εἶμαι.

— Πολὺ καλὰ. Θὰ εἰδοποιήσω καὶ τὸν φίλον μου, θὰ σᾶς τὸν συστήσω καὶ θὰ δῆτε ὅτι εἶνε καθὼς πρέπει κύριος.

Καὶ τώρα ἐπιτρέψατέ μοι νὰ πηγαίνω. Ἐγὼ νὰ ἐπισκεφθῶ τινὰς ἀσθενεῖς σήμερον τὸ πρῶτ'.

Ὁ Μάξιμος ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν ἱατρὸν καὶ δὲν ἐπεχείρησε νὰ τὸν κρατήσῃ περιπλέον. Εἶχε καὶ αὐτὸς νὰ κάμῃ μερικὰς ἐπισκέψεις.

— Ἀ! ἔχω νὰ σᾶς πῶ καὶ κατ' ἀκόμην, ἐπανελάθεν ὁ κύριος Βιλλαγῶς. Ἡ κόμησσα ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ σήμερον εἰς τὴν ἐξοχὴν, μὲ τὴν βροχὴν καὶ τὸ κρύο ποῦ κάνει. Ὀλίγον τὴν μέλλει ἀπεφάσισε νὰ ἐπισκεφθῇ μίαν συμπατριώτισάν της, ἡ ὁποία κάθεται δέκα λεύγας μακρὰν.

Προσεπάθησα πάσῃ δυνάμει νὰ τὴν ἀποτρέψω, ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχα καὶ σᾶς εἰδοποιῶ διὰ πάσαν περίπτωσιν ἂν εἶχατε σκοπὸν νὰ τὴν ἐπισκεφθῆτε.

— Περίεργον πᾶγμα καὶ χθὲς ποῦ τὴν εἶδα δὲν μοῦ εἶπεν ὅτι εἶχε σκοπὸν ν' ἀπουσιάσῃ.

— Διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι δὲν τὸ εἶχε σκεφθῇ ἀκόμην. Αὕτη ἡ ὠραία ἰδέα τῆς ἦλθεν ἅμα ἐκοιμᾶτο καὶ μοῦ τὸ ἔγραψε σήμερον τὸ πρῶτ' ὅτι ἀνεχώρει εἰς τὰς ἐννέα. Τώρα εἶνε δέκα καὶ μισή, θὰ εἶνε πολὺ μακρὰν καὶ δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ σήμερον.

Ἐγὼ ἀνέβαλα νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ δι' αὐρίον καὶ σᾶς συμβουλεύω νὰ μὲ μιμηθῆτε, καὶ ἂν μάλιστα ἀνακαλύψωμεν ὅτι ἐκεῖνος ὁ Καρδίκης ἔχει σχέσεις μὲ τὴν μηδενίστριαν θὰ ἔχωμεν νὰ τῆς διηγηθῶμεν μίαν ἐνδιαφέρουσαν ἱστορίαν.

— Θ' ἀκολουθήσω τὴν συμβουλὴν σας, εἶπεν ὁ Δορξερ ὁδηγῶν τὸν ἱατρὸν σπεύδοντα νὰ ἐξέλθῃ.

Ἡ ἀπουσία αὕτη τῆς κυρίας Γιάλτα κατέστρεψε τὰ σχέδια τοῦ ἐξαδέλφου τῆς Ἀλίκης.

Ἐπρόκειτο ν' ἀρχίσῃ τὴν ἡμέραν τοῦ ἐπισκεπτόμενος τὴν κόμησσαν καὶ ἔπρεπε νὰ τὸ ἀναβάλῃ δι' αὐρίον. Ἀλλ' εἶχε νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ τρία ἄλλα ἄτομα τὴν ἐξαδέλφην του, τὸν φίλον του, καὶ τὸν θετὸν του! Τρία πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἤθελε

νὰ πληροφορήσῃ περὶ τῶν διατρεχόντων, κατὰ τὴν ὁδὸν Ζουφροῦ, διότι εἶχε ἀποφασίσῃ νὰ δώσῃ πέρας εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Ροβέρτου δὲ Καρνοέλ.

Εἶχε σχηματισθεῖ ἡ πεποιθήσις του καὶ ἐθεώρει περατωθεῖσαν τὴν ἐκστρατείαν, τὴν ὁποίαν ἀνέλαβε χωρὶς προηγουμένας σκέψεις.

Ἦδη τῷ ἔμνε μόνον νὰ μεταπείσῃ τὴν Ἀλίκη, νὰ βεβαιώσῃ τὸν Βινιόρ καὶ νὰ εἰπῇ τὴν ἀλήθειαν εἰς τὸν κύριον Δορζέρ, ὅλην τὴν ἀλήθειαν, ἐπειδὴ εἶχε ἐλθεῖ ἡ κατάλληλος ὥρα νὰ τῷ εἰπῶσι τὴν ἱστορίαν τὴν ὁποίαν τῷ ἔκρυπτον, τὴν ἱστορίαν τοῦ κομμένου χεριοῦ.

— Θὰ τὰ λάβω ἐγὼ εἰς βάρος μου, ἐσκέπτετο, καὶ ὁ θεὸς μου θὰ τὸν συγχωρήσῃ βέβαια τὸν μέλλοντα γαμβρόν του, διότι κατεπείσθη εἰς τὰς κακὰς συμβουλὰς τοῦ ἀνεψιοῦ του.

Θὰ μὲ συγχωρήσῃ καὶ ἡ κόμησσαι, διότι δὲν ἐπερίμευε τὴν ἐπιστροφὴν της. Γυνὴ καθὼς αὕτη δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐνδιαφέρεται διὰ τὸν συνένοχον μιᾶς μηδενιστρίας.

Καὶ θὰ τῆς ἀποδείξω ὅτι ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ εἶνε ὁ συνένοχος τῆς κυρίας Σερζάν.

Ἐνα μόνον πρᾶγμα θὰ τῆς κρύψω τῆς Ἀλίκης, ὅτι ὁ ὠραῖος αὐτὸς νέος εἶχε ἐρωμένην αὐτὴν τὴν γυναῖκα, ὅτε τῆς ὠρρίζετο ἔρωτα αἰώνιον.

Καὶ ἐξήλθεν ἀποφασισμένος δι' ὅ,τι ἤθελε νὰ πράξῃ. Ἐπορεύθη κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν ὁδὸν Σουρζίνης καὶ διερχόμενος τὴν αὐλειὸν θύραν ἐξεπλάγη πολὺ μαθὼν παρὰ τοῦ θυρωροῦ ὅτι ὁ κύριος Δορζέρ ἔστειλε νὰ τὸν καλέσωσι καὶ τὸν ἐπερίμενεν εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Ὁ Μάξιμος θὰ ἐπρωτίμα νὰ ὁμιλήσῃ πρῶτον πρὸς τὸν Βινιόρ, ἀλλ' ἡ περιέργειά του νὰ μάθῃ τί τὸν ἤθελεν ὁ θεὸς του τὸν ἔκαμε νὰ ἀναβῇ πρῶτον εἰς τὸ γραφεῖόν του. Εὗρε τὸν τραπεζίτην βαδίζοντα τεταραγμένον καὶ ἐκ τοῦ προσώπου του εἶδεν ὅτι ὁ καιρὸς ποσμήνυε καταιγίδα.

— Ἀ! ἦλθες προκομένε! Ἐμαθα ἱστορίας γιὰ σέ.

Οὕτως ἀποτόμως ὑπεδέχθη τὸν υἱὸν τῆς ἀδελφῆς του ὁ κ. Δορζέρ, τὸν ὁποῖον συνήθως ὑπεδέχετο ἡπιώτερον.

— Μὰ τί ἔκαμα λοιπόν, θεέ μου, ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος μετρίως δειλιάσας.

— Μίαν κακὴν πράξιν, σοῦ τὸ λέγω καθαρά. Ὁρκίσθη εἰς τὴν κόρην μου ὅτι ἐκεῖνος ὁ γελοῖος ποῦ τὸν ἀγαπᾷ, δὲν ἔκλεψε, ὅτι τὸν κατηγοροῦν ἀδίκως καὶ ὅτι ἀδίκως τὸν ἐδίωξα. Καὶ ξέρεις τί κατώρθωσες μὲ τ' ἀνόητά σου λόγια; Ὅχι. Καλά, τόρα θὰ σοῦ τὸ πῶ.

Ἡ Ἀλίκη μὲ ἐφάνερωσε πῶς δὲν θὰ ὑπανδρευθῇ τὸν Βινιόρ καὶ ὅτι μάλιστα δὲν θὰ ὑπανδρευθῇ διόλου.

Ἄν ἐπιμείνῃ εἰς τὴν ἀπόφασίν της, μὴ ποτε νὰ καυχῆσθῃ ὅτι κατώρθωσες νὰ καταστρέψῃς τὴν ζωὴν της καὶ τὴν ἰδικήν μου, νὰ μᾶς κάμῃς καὶ τοὺς δύο δυστυχεῖς.

Δὲν σοῦ ὁμιλῶ περὶ τοῦ φίλου σου διὰ τὸν ὁποῖον ὑποθέτω δὲν σὲ μέλλει διόλου. Σ' ἐρωτῶ ὅμως διατί μὲ χαρὰν ἐπῆγες νὰ καταστρέψῃς τὸ μέλλον τῆς ἐξαδέλφης σου. Ἐστὶ μὲ ἀνταμείβεις, διότι πάντοτε σ' ἐθεώρησα ὡς παιδί μου;

— Πραχδέχομαι πῶς εἶχα ἄδικο.

Ἐπεται συνέχεια.

Αἰσώπου

Elie Frébault

Ο ΦΑΡΟΣ

Διήγημα

Ὁ ἀρχαιότερος τῶν γαλλικῶν φάρων εἶναι ὁ πύργος Κορδουάν, κείμενος εἰς τὸ στόμιον τῆς Γιρόνδης, ἐπὶ βράχου ὑπὸ ὕδατος περικυκλωμένου νῦν, ἀλλ' ὅστις, κατὰ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου τετάρτου αἰῶνος, ἠνοῦτο μὲ τὴν στερεὰν διὰ στρώματος ἄμμου ἐξ ὀλοκλήρου καλυπτομένου ὑπὸ τῆς πλημμυρίδος τῆς παλιρροίας.

Ἐκεῖ συνέβη, τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ, τραγικὴ ἱστορία, ἣν ἡ παράδοσις διετήρησε καὶ ἦν τινα μοῖ διηγήθη ἐπιτοπῶς ὁ φύλαξ, ὅτε ἐπισκεψάμεν τὸν φάρον. Εἶναι ἡ παράδοσις τοῦ πύργου Κορδουάν.

Εἰς τὴν ἄκραν τοῦ Βερδάν, ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὀχθῆς τῆς Γιρόνδης, κατῴκει νεαρὸς ἄλιεύς, Πέτρος ὀνόματι. Διὰ τοῦ λέμβου του ἔφερεν εἰς τὸν πύργον Κορδουάν τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸν φάρον ξένους.

Ὁ φύλαξ τοῦ φάρου τούτου ἦτο ὁ γέρον Καμπρεμέρ, οὗτινος ἡ μονογενὴς θυγάτηρ, ἡ ξανθὴ Ὑζέλ, ἦτο ἡ ὠραιότατη νεανίς τοῦ τόπου. Ὁ Πέτρος ἠγάπα τὴν Ὑζέλ, ἣν ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας εἶχε μνηστευθῇ. Διὰ τοῦτο πάντοτε εὐχαρίστως μετέβαιναν εἰς τὸν πύργον Κορδουάν.

Ἡμέραν τινά, ξένους τισ, εὐγενοὺς φυσιογνωμίας, εἶπε πρὸς τὸν Πέτρον νὰ τὸν μεταφέρῃ εἰς τὸν φάρον, τοῦθ' ὅπερ ἐκεῖνος ἐξετέλεσεν. Ἀμὰ ἀποβιβασθεὶς ὁ ξένος ἔδωκεν ἓν χρυσοῦν σκουδὸν εἰς τὸν Πέτρον καὶ τὸν διέταξε νὰ τὸν ἀναμείνῃ...

Ὁ Πέτρος τὸν περιέμενεν ἄχρι νυκτός, περιφερόμενος διὰ τοῦ λέμβου πέριξ τοῦ βράχου καὶ παρατηρῶν τὸ μικρὸν παράθυρον τῆς μνηστῆς του.

Τὴν νύκτα ὁ ξένος κατήλθεν ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ καὶ ἔκραξε τὸν λεμβοῦχον, ὅστις ἐπλησίασε πρὸς τὸν φάρον αὐτῷ νὰ σπεύσῃ, διότι ἡ παλιρροία ἐπλησίαζεν. Ἀλλ' ὁ ξένος δὲν ἦτο πλέον μόνος· εἶχε μεθ' αὐτοῦ νεαρὸν ἀκόλουθον, οὗτινος ἡ μορφή ἀπεκρύπτετο ὑπὸ τῶν πτυχῶν εὐρέος μανδύου, καὶ ὁ ὁποῖος εἰσῆλθεν ἐπίσης εἰς τὸν λέμβον. Ὁ Πέτρος ἐξεπλάγη διὰ τὴν παρουσίαν τοῦ νέου τούτου, ὃν δὲν εἶχε φέρῃ, οὐδεμίαν ὅμως παρατήρησιν ἔκαμε καὶ ὕψωσε τὸ ἱστίον του...

Μόλις οἱ ἐπιβάται ἐπεβιβάσθησαν καὶ οἱ κεραυνοὶ ἤρξαντο νὰ βροντῶσι, σφοδρὰ δὲ θύελλα ἐξερράγη. Ἡ θάλασσα ἐθράυετο λυσσασδῶς ἐπὶ τῆς ἄμμου. Οἱ δύο ξένοι περιμαζευμένοι ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου

ἐθεώρουν μετὰ τρόμου τὸ θέαμα ἐκεῖνο...

Φοβερὰ ριπὴ ἀνέμου ἀνήγειρε τὸν μανδύαν τοῦ νεαροῦ ἀκολούθου... ταῦτο χρόνως δὲ τὸ φῶς τοῦ φάρου ἀπεκάλυψε τῷ Πέτρῳ τὸ ὄχρον πρόσωπον τῆς μνηστῆς του...

Τότε ἐκεῖνος, ὠρρότερος ἔτι, κατέλιπε τὸ πηδάλιον, ἐξέβαλε τὴν μάχαιράν του καὶ ὤρμησε κατὰ τοῦ ξένου, ὅστις ὡσπύτως ἐξέβαλε τὸ ἐγχειρίδιόν του...

Ὁ λέμβος, μὴ κυβερνώμενος πλέον, εἶχε τὰ πλευρὰ πρὸς τὰ κύματα, ἀμφότεροι δὲ οἱ ἀντίπαλοι ἐκλονίζοντο καὶ ἐπληττον εἰς τὴν λάμψιν τῶν ἀστραπῶν...

Αἰφνης ὁ λέμβος ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς ἄμμου θραυόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων. Οἱ τρεῖς ναυαγοὶ ἐπῆδησαν ἐπὶ τῆς ἄμμου. Ἡ θάλασσα ἐμυκᾶτο καὶ αὐτοὶ ἦσαν κεκαλυμμένοι ὑπὸ τοῦ ὕδατος μέχρι τῆς ζώνης. Ὁ Πέτρος διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐκράτει τὴν Ὑζέλ, διὰ τῆς ἐτέρας δὲ τὴν μάχαιράν του.

Ὁ ξένος ἀφῆκε νὰ πέσῃ τὸ ἐγχειρίδιόν του. Ὁ Πέτρος ἤγειρε τὸν βραχίονα διὰ νὰ πληῇ. Ὁ ἕτερος οὐδ' ἐπεχείρησε νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτόν, ἀλλ' εἶπεν:

— Ἐμὲ ἀγαπᾷ!...

— Ἀλήθεια; ἠρώτησεν ὁ Πέτρος τρέμων πρὸς τὴν μνηστῆν του.

— Ἀλήθεια! ἐπιθύρῃσεν ἡ Ὑζέλ.

Τότε ὁ Πέτρος ἔπεσε κεραυνόπληκτος καὶ ἠφανίσθη ὑπὸ τὰ κύματα...

Ἀλλ' ὦ θαῦμα! ἡ θάλασσα ἤτις ἤλατο τοῦτο, ἤρξατο ν' ἀνέρχεται αὐθις καὶ ἐκάλυψε τὸν ξένον καὶ τὴν Ὑζέλ.

— Ἀπὸ τότε, ἐπέρανεν ὁ φύλαξ, ἡ ἄμμος ἔμεινε σκεπασμένη ὑπὸ τῆς θαλάσσης καὶ ὁ φάρος τοῦ Πύργου Κορδουάν εἶναι διὰ παντὸς χωρισμένος ἀπὸ τῆς στερεᾶς.

**B

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

πωλοῦνται τὰ ἐξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῶν Ἰνδιῶν», μυθιστορία Ἐαβιέ - δὲ - Μοντεπὲν (τόμ. 2) δρ. 3 (3,30)

«Ὁ παπᾶ - Κωνσταντῖνος», μυθιστορία Ἀλεβὺ δρ. 4,50 (4,70)

«Ἡ Ἀδελφοῦλα», μυθιστορία Ε. Μαλὼ (τόμ. 2) δρ. 2,50 (2,80)

«Τυχαιὸν Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου δρ. 4 (4,40)

«Τὰ Ὑπερῶα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccone δρ. 4 (4,20)

«Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια», ἦτοι «Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ», μυθιστορία Maximilien Perrin (δολοκλήρον τὸ ἔργον) δραχμᾶς 3,50 (3,70)

«Ἡ Πλωτὴ Πόλις», μυθιστορία Γιουλίε Βέρν δρ. 4 (4,20)

«Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Β'κτωρ Οὐγγὺ, μετάφρασις Ι. Καρασσούσα (τόμ. 2) δρ. 4 (4,30)

Ποιήματα Ἀθανασίου Χρηστοπούλου λεπ. 50 (60)

» Σολωμοῦ » 50 (60)

» Βηλαρᾶ » 50 (60)

«Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ἐαβιέ δὲ Μοντεπὲν (τεύχη 41) Δρ. 6 [6,60]